

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 7

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

บางทีคนที่อ่านเรื่องเดียวกันอาจจะมีความคิดที่คล้ายคลึงกันก็ได้

- sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย คือถ้าไม่เป็นผู้ย้อนกลับ ก็ต้องเป็นผู้हनคืน และอีกวิธีคือเป็นผู้กลับชาติ ทุกวิธีล้วนแต่ติดบัพทวโงงทั้งนั้น จะรอดในโลกที่ล่มสลายได้ก็ไม่แปลก แต่เอาจริง ๆ คนที่โงงที่สุดในเรื่องนี้เห็นจะไม่พ้น ‘นักอ่าน’ อย่างคิมดกจา อย่างที่ว่ากันว่ายังมีข้อมูลมากก็ยิ่งได้เปรียบงละ

นอกจากจะได้ชมลีลาการต่อสู้ของ ‘ผู้ย้อนกลับ’ ‘ผู้กลับชาติ’ และ ‘นักอ่าน’ แล้ว ในเล่มนี้คิมดกจายังจะพาพวกเราเข้าร่วม ‘งานเลี้ยงกลุ่มดาว’ ด้วย ใครที่อยากเห็นตัวเป็น ๆ ของกลุ่มดาว ไม่ว่าจะระดับผู้ยิ่งใหญ่ ระดับเรื่องเล่า กลุ่มดาวจากเนบิวลาต่าง ๆ อย่านได้พลาดงานเลี้ยงนี้เลยเชียว

Levon

แกะบุชายัญญที่แข็งแกร่งที่สุด (3)

กลุ่มของพวกเราเดินทางมาถึง แถวควังชวามุนก่อนเวลานัดหมาย ประมาณสามสิบนาที ระหว่างนั้นข้อความแบบเดียวกันกับเมื่อครูก็ยังคงค้างอยู่ในหัวของผม

[คุณคืออวตารที่แข็งแกร่งที่สุดของโตมกรุงโซลในปัจจุบัน]

ให้ตายเถอะ ผมอยากจะบอกมันซะหมดว่าเลิกได้แล้ว

ว่ากันตามตรง ทุกครั้งที่ได้ยินผมก็กระดากใจอยู่เหมือนกัน เพราะต่อให้หุ้มแรงทั้งหมดต่อสู้กับยูจุงฮยอกในตอนนั้นก็ยากการันตีว่าผมจะเป็นฝ่ายชนะ ส่วนเนอร์วานาผมเองก็แทบจะเอาตัวไม่รอด แล้วทำไมผมถึงได้กลายเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดได้ล่ะ

แต่ในการย้อนกลับรอบที่ 51 ของ 'สามวีรียอด' เคยมีประโยคหนึ่งบรรยายไว้แบบนี้

「ใน 'สตาร์สตรีม' ความแข็งแกร่งและความอ่อนแอไม่ได้เกี่ยวข้องกับพลังหรือทักษะใดๆ เพราะพื้นฐานของความแข็งแกร่งและความอ่อนแอทั้งปวงล้วนมีจุดเริ่มต้นมาจาก 'เรื่องราว' 』

นั่นคล้ายกับที่เนอร์วานาเคยพูด สุดท้ายแล้วความแข็งแกร่งกับความอ่อนแอก็ตัดสิ้นกันจากรีวิวทั้งสิ้น

“คุณดกจา!”

ฮึยฮอนชองกับจงฮึวอนเดินพุงกันมาจากไกลๆ คงเป็นเพราะเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ไหล่ของพวกเขาที่ช่วยแบกรับน้ำหนักกันและกันจึงให้ความรู้สึกเชื่อมั่นและพึ่งพาได้ยิ่งกว่าแต่ก่อน จอห์นวอนโบกไม้โบกมือเรียกพวกเรา

“ฉันเห็นข้อความประกาศสงครามแล้วนะคะ เจ๋งสุดๆ ไปเลยล่ะ”

“ร่างกายเป็นยังไงบ้างครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ แต่คุณอียอนซองได้รับบาดเจ็บนิดหน่อย...”

“ผมไม่เป็นอะไรเลยครับ!”

“ก็แค่นี้ไปนั่นเอง”

อียอนซองทูปอกตัวเองเสียงดังเป็นหลักฐานยืนยันคำพูด ดูเวอร์ไปหน่อย แต่ก็มองว่าเขา ‘ไม่’ ไม่ได้จริง ๆ เพราะผมสัมผัสได้ถึงระดับของอียอนซองผู้ซึ่งเริ่มสืบทอดเรื่องเล่าของ ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ อย่างเต็มตัว บางทีตอนนี้อียอนซองอาจจะกลายเป็นอวตารที่แข็งแกร่งติดหนึ่งในห้าของโดมกรุงโซลแล้วก็ได้

ในโลกใบนี้ สิ่งที่ตัดสิน ‘ความแข็งแกร่ง’ คือ ‘ระดับชั้น’ ของเรื่องเล่า

การที่ผมได้รับการจัดอันดับเป็น ‘อวตารที่แข็งแกร่งที่สุด’ ก็คงจะเป็นเพราะเรื่องเล่าทั้งหลายที่ผมสั่งสมมาอยู่ในระดับที่ยากจะเกิดขึ้นได้ แน่หนอนว่าเรื่องเล่าที่ผู้ย้อนกลับอย่างยูจุงฮยอก หรือผู้กลับชาติอย่างเนอรัวาน่าสั่งสมมาก็ไม่ใช่เล่น ๆ แต่เรื่องราวของพวกเขาเกิดขึ้นในชีวิตที่แล้ว ไม่ใช่ในชีวิตนี้

ในที่สุดก็เริ่มมองเห็นทัศนียภาพของควังฮวามุนจากไกล ๆ

ผมเช็คเวลา คลื่นระลอกแรกผ่านมาได้สามชั่วโมงสี่สิบนาทีแล้ว สัตว์ประหลาดจะหลั่งไหลออกมาทุกสี่ชั่วโมง นี่ก็ใกล้ได้เวลาที่คลื่นระลอกสองจะเริ่มขึ้น

“สัตว์ประหลาดระดับ 5 ใกล้จะโผล่มาแล้ว อวตารคนอื่น ๆ จะไหวกันหรือเปล่า”

“ที่นี่น่าจะไหวอยู่”

ฝูงชนมีมากกว่าเมื่อสิบนาทีก่อน ความหนาแน่นของประชากรในแถบนี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างช้า ๆ

“นี่มัน...”

ตอนนั้นเองจอห์นวอนก็พลันตระหนักขึ้นมาได้ เสียงโห่ร้องเชียร์ดังขึ้นจากทั่วทุกสารทิศ อวตารในโดมกรุงโซลทั้งหมดต่างก็ยกโขยงมารวมตัวกันอยู่

ที่ควังฮวามุนแห่งนี้

“ขับไล่เจ้าลัทธิแห่งความหลุดพ้น!”

“ต้องฆ่ามันให้ได้ ซีนาริโอถึงจะสิ้นสุดลง!”

พวกเขาถืออาวุธ ส่งเสียงร้องตะโกนปลุกใจ ไม่มีใครพูดถึงอิสรภาพ หรือความสงบสุขอะไรทั้งสิ้น เพราะกรุงโซลในตอนนี้อย่างแน่นอนกว่าจะมาพูดเรื่องพวกนั้น ทุกคนต่างก็มารวมตัวกันที่นี่เพื่อความอยู่รอด

“ติดตามราชาผู้พิชิต!”

“ทำลายลัทธิแห่งความหลุดพ้น!”

อียฮอนซองมองพวกเขาด้วยสีหน้าซับซ้อน

“คุณคงจารู้อยู่แล้วสินะครับว่าจะกลายเป็นแบบนี้”

“ก็มีคาดการณ์ไว้บ้างครับ”

ต่อให้มีอวตารหน้าใหม่เข้ามาในซีนาริโอมากแค่ไหน หรือต่อให้กระแสของลัทธิแห่งความหลุดพ้นจะโด่งดังเพียงใด คนส่วนใหญ่ของกรุงโซลก็ยังคงเป็น ‘อวตารที่อยู่มาก่อน’ พวกเขาต้องการเพียงแค่อีกให้ยึดมั่น กงฟิลดูถอนหายใจมองฝูงชนที่ลี้ภัยเข้ามา

“เกาหลีพังหมดแล้วจริง ๆ บัดซบ ไ้อ้วพวกที่ติดหนี้ต้องคืนที่ดินให้ฉัน พวกนั้นตายกันไปหมดหรือยังเนี่ย”

“ลุง ซีนาริโอแบบนี้ยังพูดอะไรแบบนี้อยู่อีกหรือ”

พออียฮอนซองเดาะลิ้นเสียงดังจี้จี้ กงฟิลดูก็เบ้าปากด้วยความหงุดหงิด

“ไม่ไปช่วยยูซังอากันหรือไง เหมือนว่านั่งหนูนั่นจะโดนเจ้าลัทธิแห่งความหลุดพ้นจับตัวไปนะ”

“ช่วยแน่ครับ เพียงแต่ยังไม่ใช้ตอนนี้”

ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน ถึงแม้อีกฝ่ายจะเป็นเนอร์วานา แต่เจ้านั้นไม่มีทางกล้าบุ่มพามยุ่งกับเนบิวลา <โอลิมปัส> แน่

ถ้ามันยังไม่อยากเปิดสงครามระหว่างเนบิวลาละกึนะ

ข้อความระยิบระยับตั้งขึ้นกลางอากาศ พลังของเหล่าอวตารทั่วควังฮวามุน ลุกโชนร้อนแรง

<คำใบ้ 2>

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 9 ในโดมกรุงโซลคือ
'อีกีลยอง เจ้าหนูแมลง'

นัยน์ตาของอีกีลยองทอประกายเมื่อเห็นชื่อตัวเอง

“พี่ครับ ผมได้อันดับ 9 แหะ!”

“...เป็นไปได้ไหม นี่ฉันอ่อนแอกว่าเจ้าหนูนั่นอีกงั้นหรือ?”

“ทุกคนเลิกคุยเล่นกันได้แล้ว เตรียมตัวบุกเถอะ”

สมาชิกกลุ่มพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง การที่คำใบ้ที่สองถูกเปิดเผยออกมาแบบนี้คือสัญญาณบอกว่าระลอกคลื่นที่สองได้เริ่มขึ้นแล้ว เสียงระเบิดดังสนั่นมาจากทิศานเมืองกรุงโซล หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงร้องคำรามของพวกสัตว์ประหลาดดังตามมา

สัตว์ประหลาดระดับ 5 ที่สามารถจัดอันดับอยู่ใน 'ภัยพิบัติระดับเล็ก' ออกมากันแล้ว พวกมันเป็นสัตว์ประหลาดระดับที่อวตารธรรมดาทั่วไปรับมือได้ยาก โลงอกที่อวตารทั้งหมดต่างก็มารวมตัวกันอยู่แถวควังฮวามุนแล้ว นี่จึงไม่ใช่การต่อสู้ที่ฝ่ายอวตารจะเสียเปรียบซะทีเดียว ยิ่งอาณาเขตแคบลงก็ยิ่งยิ่งสร้างข้อได้เปรียบด้านการป้องกันได้มากขึ้นกว่าเดิม

“ต้องปิดฉากให้ได้ภายในสี่ชั่วโมงนะครับ ถ้าเกินกว่านั้นละก็ สัตว์ประหลาดระดับ 4 จะเริ่มโผล่มา แบบนั้นได้จบเห่กันของจริงแน่”

สมาชิกกลุ่มพยักหน้า ตอน 'ภัยพิบัติระดับเล็ก' ยังน่ากลัวแทบตาย ไม่มีใครอยากสู้กับสัตว์ประหลาดที่เหนือชั้นกว่านั้นอยู่แล้ว ผมให้वानให้กงฟิลดูกับอีฮยอนซองรวมพลอวตารช่วยกันสร้างแนวป้องกัน

“ไว้ใจได้เลยครับ”

“หึ ถ้าซินารีโผล่สิ้นสุดลงเมื่อไหร่ ถือว่าควังฮวามุนเป็นที่ดินของฉันนะ”

ผมยิ้มเจื่อนโต้ตอบกลับไป

“ได้ เอาตามที่ชอบเลย”

น่าเสียดาย ทันทีที่ซินารีโอคราวนี้จบลง ที่ดิน 'ไซแดงของกรุงโซล' ที่กงฟิลดูต้องการจะไม่มีอยู่อีกต่อไป

ผมนำสมาชิกกลุ่มที่เหลือมุ่งหน้าไปยังใจกลางวงฮวามุน บริเวณนั้นมี
โดมขนาดใหญ่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ไม่ใช่สิ่งก่อสร้างที่มีอยู่ก่อนแล้ว เพราะวง-
ฮวามุนไม่เคยมีสเตเดียมแบบนั้น

นั่นน่าจะเป็นพื้นที่ที่พวกลัทธิแห่งความหลุดพ้นต่อเติมสร้างขึ้นมาเพื่อ
การชั่วคราว พอลองมองสำรวจอย่างละเอียดแล้วก็พบว่าไม่มีใครบางคนยืนอยู่เหนือ
ยอดโดมนั้น และกำลังกล่าวปราศรัยอยู่

- อวตารทุกท่าน ‘ศัตรูที่แท้จริง’ ของพวกเราคือใครกันแน่ครับ ทำไม
พวกเราถึงได้สู้ดาบและหอกเข้าหากันเองเช่นนี้!

จงฮิวอนขมวดคิ้วแน่นเมื่อได้ยินเสียงนั้น

“ราชาผู้เป็นกลาง” นี้เอง”

จอนอิลโด ราชาผู้เป็นกลาง เขาใช้สกลิล [ขยายเสียง] ทำตัวราวกับเป็น
โทแกบีอยู่บนยอดโดม

- ผมเข้าใจความรู้สึกของทุกท่านที่เดินทางมาถึงที่นี่ดีครับ แต่ไม่ว่าจะเป็น
ลัทธิแห่งความหลุดพ้นหรือกองกำลังใด พวกเราทั้งหมดต่างก็เป็นแค่มนุษย์ที่
อ่อนแอ เป็นเพียงแค่มือถือที่ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวในชินริโอ ทุกท่านเองก็คงจะทราบ
ดีอยู่แล้วว่าการที่พวกเรามาต่อสู้กันเองที่นี่ช่างไร้ความหมาย! นั่นคือสิ่งที่โทแกบี
พวกนั้นต้องการให้เกิดขึ้น!

“หุบปาก! คนที่หาเรื่องก่อนคือพวกลัทธิแห่งความหลุดพ้นไม่ใช่หรือไง!”

“ถูกต้อง! ฆ่าพวกมันให้หมด!”

จอนอิลโดหัวเราะเบา ๆ

- ทุกท่านครับ ทราบกันใช่ไหมว่าอีกไม่นานพวกสัตว์ประหลาดก็จะหลั่งไหล
เข้ามา ถ้าพวกเรายังฝืนสู้กันต่อ กรุงโซลจะล่มสลายครับ

“แล้วจะให้ทำยังไง!”

- ทุกท่านทราบใช่ไหมครับว่าชินริโอครั้งนี้ขอเพียงแค่ ‘อวตารที่แข็งแกร่ง
ที่สุด’ ยอมสละชีพเพียงคนเดียว พวกเราทุกคนก็จะมีชีวิตรอดต่อไปได้

พรีบ! พื้นผิวด้านนอกของสเตเดียมที่เคยทึบหนาพลันเปลี่ยนเป็นโปร่ง-
แสง เผยให้เห็นด้านใน สปอตไลท์สว่างจ้าสาดส่องลงมาเหนือเวทีที่มีคนสองคน
ยืนอยู่บนนั้น

- วีรบุรุษสองท่านผู้ก้าวขาออกมาด้วยตัวเองเพื่ออวตารในโดมกรุงโซล!
ผมขอแนะนำผู้ทำชิงตำแหน่งอวตารที่แข็งแกร่งที่สุดครับ!

สาวกผู้ศรัทธาหลักแห่งความหลุดพ้นกรูเข้ามาจากด้านตรงข้ามของโดม
พวกเขาปรบมือส่งเสียงร้องเชียร์

“ยูจุงฮยอก! ยูจุงฮยอก!”

“เนอร์วานา! เนอร์วานา!”

บรรยากาศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลันทำให้อวตารทั้งหลายตื่นตระหนก
และเริ่มลังเล

“นะ...นั่นมันอะไรกัน!”

“สองคนนั้นเริ่มสู้กันแล้ว?”

ชั่วขณะนั้นผมพลันมองเห็นความคิดในหัวสมองของผู้คน

「ถ้าสามารถเคลียร์ซินริโอได้ง่ายๆ แบบนี้ละก็」

「ไม่ว่าผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดจะเป็นราชาผู้พิชิตหรือเจ้าลัทธิแห่งความหลุดพ้น
แค่ปล่อยให้สองคนนี้ตายจากการต่อสู้ครั้งนี้ก็น่าจะเป็นผลดีต่อพวกเราไม่ใช่
หรือ?」

มนุษย์ทุกคนต่างก็เป็นพวกซี้ชลาดตาขาว และเนอร์วานาเองก็รู้ดีว่ามนุษย์
จะชลาดกล้วมากที่สุดเวลาไหน ซึ่งนั่นก็คือเวลาที่พวกเขาต้องการครอบครอง
‘อนาคตที่ยังมาไม่ถึง’ หลายคนเริ่มคล้อยตามคำกล่าวปราศรัยหวานหูนั้นเสียแล้ว
พวกเขาผ่อนจิตสังหารลงและเริ่มมองหาทางรอดให้ตัวเอง ผมเดินมุ่งหน้าไปยัง
โดม ก่อนจะทูลลงบนผนัง

[ตัวละคร ‘จอนอิลโด’ กำลังใช้งานอักขระ ‘การประลองหนึ่งต่อหนึ่งที่
ยุติธรรม’]

[นอกจากผู้เข้าร่วมการประลองแล้ว ไม่มีอวตารคนไหนสามารถเข้าสู่ใน
เวทีนี้ได้]

“ไม่นึกเลยว่าหมอนั้นเปิดใช้งานอักขระของ ‘องค์ชายคังแฮ’ ได้แล้ว

ถ้าเป็นแบบนี้ละก็ คนอื่นๆ นอกจากผู้เกี่ยวข้องโดยตรงอย่างยูจุงฮยอก
กับเนอร์วานาก็จะไม่สามารถยื่นมือเข้าไปก้าวก่ายการประลองได้

ผมหันไปพูดกับจองฮีวอน

“ฆ่าจอห์นโด้เลยครับ”

วินาทีต่อมาเสียงระเบิดก็ดังออกมาจากด้านในสเตเดียม ยูจุงฮยอกกับเนอรัวานาเริ่มต่อสู้กันแล้ว ไม่รู้ว่าพวกโทแกบีเองก็ร่วมวงด้วยหรือยังไง เห็นโด้มสูงถึงได้มีจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่ลอยอยู่

[มีเรื่องน่าสนใจเกิดขึ้นหรือนี้ เป็นการต่อสู้ที่น่าตื่นเต้นดี ข้าเลยช่วยจัดเตรียมไว้ให้พวกเจ้าได้รับชมกัน]

บนจอมอนิเตอร์กลางห้องฟ้าปรากฏภาพยูจุงฮยอกที่กำลังกวัดแกว่งดาบสองเล่ม และเนอรัวานาที่กำลังไขว้มือทั้งสองข้างเค้นพลังเวทีสาวออกมา

พรีบบบ!

[ดาบแยกหัวงนา] ของยูจุงฮยอกตัวตั้งขึ้นกลางอากาศ [แมนดาลา] ของเนอรัวานาขัดขวางพลังที่พวยพุ่งออกมาดูพายุนั้น ก่อนจะฉวยจังหวะหาช่องว่างแทรกตัวเข้าไป

ช่วงเวลาสั้นๆ แต่พริบตาพวกเขากลับประมือกันไปแล้วหลายกระบวนท่าต่างฝ่ายต่างใช้สกีล [ถ่ายโอน] และสกีล [ลึบทอด] อ่านการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย

นี่คือการประลองระหว่างผู้ย้อนกลับกับผู้กลับชาติ

ถัดมาฝ่ายที่ลงมือคือเนอรัวานา แมนดาลาของเนอรัวานาหมุนอย่างรวดเร็วราวกับลูกข่างเป็นลึบเป็นร้อยครั้งพร้อมปลดปล่อยพลังเวทีสาวหนาแน่นออกมาพุ่งเข้าโจมตียูจุงฮยอก

ยูจุงฮยอกหลบกลุ่มก้อนพลังเวทีสาวนั้นได้อย่างหวุดหวิด ชายหนุ่มกระโจนขึ้นไปบนท้องฟ้า มองผิวเผินอาจจะดูเหมือนเขาพลาดท่า เพราะพลังเวทีสาวก็ยิงพุ่งไปบนอากาศตามการเคลื่อนไหวของเขา ยูจุงฮยอกคงดาบอย่างรวดเร็วปิดป้องพลังเวทีสาวที่ถึง แต่น่าเสียดายที่เขาพลาดไปสองสาย

พลั๊กก!

เลือดไหลกระฉูดออกมาจากต้นขาและไหล่ซ้าย เสียงครางด้วยความเสียดายดังลอดออกจากปากเหล่าอวตารที่กำลังรับชม ส่วนจอห์นโด้ก็กำลังวิ่งหนีจ้องฮิวอนหัวซุกหัวซุน

- บะ...แบบนี้ได้รู้ผลแพ้ชนะกันแน่ครับ!

แต่ยูจูงฮยอกยังคงนั่งสงบ เขาระโดดขึ้นไปสูงเกือบติดเพดานโดม แล้วพุ่งตัวลงมาพร้อมแหง ‘ดาบเมฆสวรรค์ซุมนุ่ม’ บุกโจมตีไม่ยั้ง เปลวเพลิงเวทสีน้ำเงินลุกโชนปกคลุมไปทั่วดาบ แต่เนอรวานาเองก็ตั้งริงกำลังพร้อมป้องกันอย่างเต็มที่

“เข้ามาลี ยูจูงฮยอก!”

วินาทีนั้นเอง ‘ดาบเมฆสวรรค์ซุมนุ่ม’ ที่ตัดผ่านกาลงมาก็ขยายใหญ่ขึ้นนับปลัน

ดาบที่เคยยาวเกินสองศอกเล็กน้อยแปรเปลี่ยนเป็นดาบยักษ์ มันขยายตัวจนมีขนาดประมาณตีกย่อมๆ กระทั่งแขนของยูจูงฮยอกที่ถือดาบนั้นไว้ก็เช่นเดียวกัน รวากับว่านั่นคือแขนขวาของยักษ์

[กลายร่างยักษ์]

เนอรวานาสะดุ้งตกใจ รีบหนีให้พ้นรัศมีดาบด้วยความร้อนรน แต่สายเกินไปแล้ว คมดาบหนักหน่วงที่ฟาดลงมาจากฟากฟ้าพุ่งมาที่เขาโครมมมม!

เสียงสนั่นดุจพื้นโลกถูกฉีกกระชากดังก้องไปทั่ว ฝุ่นคลุ้งตลบไปทั่วเวที

“อึกกกก!”

เนอรวานารับคมดาบของยูจูงฮยอกเข้าไปอย่างจังจนพื้นดินถล่มเป็นหลุมลึกกว่าสิบเมตร เหล่าอวตารหลุดอุทานเสียงดังเมื่อเห็นแขนจำนวนนับไม่ถ้วนงอกออกมาจากแมนดาลา

[กวนอิมพันมือ]

มือแห่งพุทธรูปซึ่งคำนวณคุณธรรมและความถูกต้องกำลังต่อสู้กับดาบแห่งยักษ์ ถ้าหากไม่มีโดมครอบอยู่ละก็ ทั่วบริเวณนี้คงถล่มลงมาเพราะแรงสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงนั้นไปแล้ว ภาพที่ดูแล้วไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่ามันเกิดขึ้นจริงตรงหน้าทำให้เหล่าอวตารต่างก็สติหลุดกันไปเป็นแถบ

「นั่นนะเธอ การประลองของผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโซล」

คนที่แข็งแกร่งที่สุดคือผมแท้ๆ รู้สึกขมขื่นใจนิดๆ จัง

ผมกลืนความขมขื่นลงคอ ขณะเดียวกันก็เปิดใช้งาน [มุมนองนักอ่านพระเจ้า] มองภายนอกอาจจะดูเหมือนว่านี่เป็นการประลองด้วยพลังกำลัง แต่

ที่จริงแล้วในหัวสมองของยูจุงฮยอกกับเนอริวานากำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

「เลเวลบาเรียป้องกันจิตเพิ่มสูงขึ้นไปหรือ คลื่นพลังเวทเองก็แข็งแกร่งขึ้นด้วยสินะ」

「สกิลต่อสู้ต่ำกว่าที่คิด [สืบทอด] อะไรมากัน」

「เคลื่อนไหวคล้ายกับบาดเจ็บที่ไหลซ่าย แต่นั่นเป็นกับดัก」

「ระยะเวลาในการเปิดใช้งาน ‘กลายร่างยักษ์’ สิ้นเกินไป ต้องชนะให้ได้ภายในสิบกระบวนท่า」

สนามรบที่ในโลกนี้มีแต่ผมเท่านั้นจึงจะสามารถมองเห็น คือการต่อสู้จากการตั้งสมมติฐานเนื่องจากต่างฝ่ายต่างก็ไม่อาจอ่านใจกันได้ การสู้รบที่เป็นเสมือนภาพสเก็ตช์หายบซึ่งมีแต่เส้นเงามีสีดำ

ผมรู้สึกชื่นชมพวกเขาจากใจจริง ขณะเดียวกันก็วาดภาพการประลองนั้นให้เสร็จสมบูรณ์ขึ้นในหัว การประลองที่จุดจบได้ถูกกำหนดไว้แล้ว

ผมกระโดดผลุบขึ้นไปบนดาดฟ้าตึกแถวนั้น และเปิดปากพูดขึ้น

“ฮันซูยอง ฉันรู้ว่าเธออยู่ รีบ ๆ ออกมาได้แล้ว”

อากาศด้านหลังแหวกออก ฮันซูยองปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางความมืดมิด

“...อะไรกัน ฐึ่ได้เงเเนีย”

ฮันซูยองสวมชุดนักเรียนสีน้ำเงินรัดรูป นั่นน่าจะเป็นไอเท็มที่เธอได้จาก ‘ดินแดนแห่งความสงบสุข’

“เป็นไปได้หรอกที่ได้ยินกระจายเสียงนั้นแล้วเธอจะไม่โผล่มา”

“ฐึ...”

[กลุ่มดาว ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ แยกเขี้ยวใส่คุณ]

นิกแล้วเขี้ยว เจ้านั่นกลายเป็นผู้สนับสนุนของฮันซูยองไปแล้วจริงด้วย ฮันซูยองเดินเตาะเตาะเข้ามาใกล้ แล้วนั่งห้อยขาลงไปด้านล่างระเบียงดาดฟ้าตึก

“กำลังสนุกอยู่เลย เรียกมาทำไม”

“เธอมาเที่ยวหรือไง ต้องคิดที่จะเคลียร์ซินารีโอด้วยสิ”

“เฮ้ มันต้องรู้ว่าใครแข็งแกร่งที่สุดถึงจะเคลียร์...เดี๋ยวนะ นายฐึ่?”

ผมพยักหน้า

“ใครในสองคนนั้น หรือว่ายูจุงฮยอก”

“เปล่า”

ฮันซูยงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“โล่งอกไปที่ ถ้าหมอนั้นตาย โลกได้ย้อนกลับกันพอดี แบบนั้นยิ่งแย่”

ฮันซูยงของซักริชออกมากจากอกเสื้อ

“แค่ฆ่าเจ้าลัทธิแห่งความหลุดพ้นก็จบเรื่องไซ้มัย”

ผมส่ายหน้าให้กับฮันซูยงที่พร้อมจะพุ่งไปยังสเตเดียมได้ทุกเมื่อ

“เจ้านั้นไม่ได้แข็งแกร่งที่สุด”

“ว่าไงนะ งั้นใคร ต้องฆ่าใครล่ะ”

ผมมองฮันซูยงหนึ่งไม่พูดอะไร ไม่นานหลังจากนั้นนัยน์ตาของหญิงสาวก็เยิ้มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ

“...หรือว่า”

ผมพยักหน้า

“ได้เวลาจัดเตรียมพินาเล่ของซินริโอกันแล้ว”

กดลองอ่าน

แกะบุชายัญญที่แข็งแกร่งที่สุด (4)

[ให้ตายเถอะ ดูท่าจะรู้ผลแพ้ชนะเร็วกว่าที่คิดนะเนี่ย]

พวกโทแกบีหัวเราะคิกคักในขณะที่ลอยตัวกลางอากาศมองการต่อสู้
เลือดสาดระหว่างเนอร์วานากับยูจุงฮยอก

[นึกว่าต่อให้ไม่ถึงครึ่ง อย่างน้อยก็น่าจะตายกันสักหนึ่งในสามแท้ๆ...]

[เรื่องมันซึกจะไม่สนุกเสียแล้วลิ]

โทแกบีระดับกลางสามตนเคาะไม้เสียงดังพลางก้มลงมองสเตเดียม การ
ปรากฏตัวของโทแกบีทำให้อวตารด้านนอกตัวแข็งทื่อ เพราะตอนนี้เหล่าอวตาร
ต่างก็ได้เรียนรู้แล้วว่าสิ่งที่โทแกบีมารวมตัวกันย่อมหมาความว่าจะมีเรื่อง
น่าสะพรึงกลัวเกิดขึ้น

[แบบนี้การให้ ‘คำใบ้’ ก็ไม่มีประโยชน์เลยไม่ใช่หรือไง?]

[ช่วยไม่ได้ ัจนั้นก็ประกาศเร็วขึ้นหน่อยเถอะ]

อันดับของเหล่าอวตารทยอยตั้งขึ้นมานบจอมอนิเตอร์กลางอากาศ
พร้อมกับเสียงประกาศของโทแกบี

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 8 ในโดมกรุงโซลคือ
‘เทพธิดาจันทร์หา ยูซังอา’

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 7 ในโดมกรุงโซลคือ
‘เจ้าแห่งป้อมปราการติดอาวุธ กงพิลดู’

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 6 ในโตมกรงโซลคือ
‘ผู้พิพากษาแห่งการทำลายล้าง จองฮิวอน’

ปฏิกิริยาของผู้คนแทบคลั่งเมื่อเห็นว่าอันดับของคนสามคนถูกประกาศ
ออกมาพร้อมกัน

“ยูซังอาเป็นใครกัน เทพธิดาจันทร์หา?”

“ตาลุงกงฟิลดูได้อันดับ 7!”

จองฮิวอนเองก็กำลังเงยหน้าขึ้นมองจอมอนิเตอร์ที่ลอยอยู่กลางอากาศ
เช่นกัน

“ตายแล้ว ฉันได้อันดับ 6 เหรอเนี่ย”

“ฉันอันดับ 10...ซิ พี่สาว พวกเราจัดการไอ้เวรนี้เสร็จแล้วพี่มาประลอง
กับฉันสักตาได้มั๊ยคะ”

อีจิสเยถามพลางกระทืบจอนอิลโด ราชารู้เป็นกลางที่ถูกพวกเธอมัดกอง
ไว้กับพื้น จองฮิวอนยกเท้าขึ้นเหยียบร่างจอนอิลโดก่อนจะตอบกลับไป

“อึม โทษทีนะ เรื่องนั้นคงยากสักหน่อย พอตีว่ากลุ่มดาวผู้สนับสนุน
ของฉันชอบเธอเนาะ”

“ฉันเหรอะคะ ทำไมละ”

จองฮิวอนไม่ได้ตอบอะไรอีก แต่ชี้ตาไปที่จอนอิลโดแทน

“เฮอะ คุณจอนอิลโดที่ไม่ติดลิบอันดับแรก”

ดาบเย็นเยียบสะท้อนแสงอวดความคมทำให้จอนอิลโดตัวสั่นเทา

“เธอคลาย [แพร่เชื่อความคิด] ได้ยังไงกัน”

“อย่ามาตั้งคำถามกับฉัน ถ้าไม่รีบปลดอักขระ ฉันจะฆ่านายซะ”

“ต่อให้ฆ่าฉัน อักขระของฉันก็ไม่มีวันคลาย”

จอนอิลโดสลับไปหลังจากหึ่งคำพูดประโยคนั้นไว้ เรื่องราวชักจะยุ่งยากขึ้น
เรื่อย ๆ จองฮิวอนจึงต่อยศิระชะจอนอิลโดอีกหมดแล้วออกตามหาคิมดกจา

“คุณดกจา?”

แต่กลับไม่เห็นคิมดกจาอยู่แถวนั้นเลยแม้แต่นาง

ปัจจุบันนวดตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 5 ในโตมกรุงโซลคือ
'เหล็กกล้าผู้มีใจรักที่บริสุทธิ์ อีฮยอนซอง'

อีฮยอนซองที่กำลังรับมือพวกสัตว์ประหลาดอยู่ด้านนอกโตมกับกงฟิลดู
ต่างก็ได้ยื่นข้อความนั้นกันทั้งคู่ กงฟิลดูขมวดคิ้วเอ่ยถามขึ้น

“เหล็กกล้าผู้มีใจรักที่บริสุทธิ์ นั้นมันอะไรกันนะ”

“ผะ...ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ”

อีฮยอนซองเสริมทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้อ่าว เขาเปิดใช้งานอักขระ [ทำลายขุนเขา]
ไปทางพวกสัตว์ประหลาดระดับ 5 ที่พุ่งเข้าใส่ สำหรับเขาที่สามารถ [กลายร่าง
เหล็กกล้า] ได้แล้ว สัตว์ประหลาดระดับภัยพิบัติระดับเล็กจึงไม่ใช่คู่มือของเขา
อีกต่อไป

ปังๆๆๆ!

แต่สัตว์ประหลาดมีจำนวนมากกว่าที่คิด แนวหน้าเริ่มถูกไล่ต้อนจนถอยร่น
ลงมาเรื่อยๆ อีฮยอนซองกัดฟันกรอดรักษาแนวรบไว้ในขณะที่พยายามป้องกัน
ป้อมปราการ

‘คุณดกจา นี่มันดีแล้วจริงๆ ไซ้้มัยครับ’

เขาคาดหวังว่าคิมดกจาจะตอบเหมือนคราวก่อน แต่ครั้งนี้กลับไม่มีคำตอบ
ใดๆ ดังกลับมา

ปัจจุบันนวดตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 4 ในโตมกรุงโซลคือ
'จักรพรรดินีเพลิงทมิฬ ฮันซูยอง'

ณ เวลาเดียวกัน ฮันซูยองกำลังหัวเราะคิกคักมองจอมอนิเตอร์กลาง
อากาศ

“...ฉันได้อันดับ 4 จริงด้วย”

ฮันซูยองก้มหน้ามองคิมดกจาที่นอนโงกเลื้อยอยู่บนพื้น เธอแสวงหา
ในระดับที่ไม่ทำให้ตายในมิดเดี่ยวดตามทีขอ แต่เลือดไหลขนาดนี้ อีกไม่นานคง
ได้ตายจริงแน่

ฮันซูยของนั่งยอง ๆ ก่อนจะเขยคางคิมดกจาที่เลือดไหลรินไม่ขาดสาย

“คิมดกจา นายจะตายแบบนี้จริง ๆ นะเหรอ ถ้านายเกิดได้อันดับที่ 3 ขึ้นมาจะทำไง”

ฮันซูยของจ้องหน้าคิมดกจาด้วยใบหน้าไม่ค่อยสบายใจเท่าไร

“นายก็หน้าตาพอดูได้อยู่นะ”

แต่แน่นอนว่าคิมดกจาไม่ตอบอะไร เขาสั่งให้แทงเธอก็แทง แต่พอแทงเข้าจริงก็ดันเป็นห่วงว่าคิมดกจาจะตายเอาจริง ๆ เสียได้

หมอนี่ไม่มีร่างแยกด้วยสิ...หรือว่า คงไม่หอรอกั้ง

“ทำไมฉันต้องเป็นห่วงหมอนี่ด้วย...”

ฮันซูยของที่เอาแต่พรวดพราดเริ่มเจ็บบเสียงลง ริมนิปากของคิมดกจาผู้ซึ่งหมดสติไปปิดเบ้าด้วยความเจ็บปวด เธออยากถามว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แต่ที่จริงแล้วต่อให้ไม่ถามเธอก็รู้คำตอบดี

คิมดกจาเองก็เหนื่อยล้าเหมือนกัน

ก่อนที่การล่มสลายจะเริ่มขึ้น เขาก็เป็นแค่คนธรรมดาทั่วไปเหมือนกับเธอ

แต่คนธรรมดาคนนั้นกลับต้องกระโดดเข้าไปร่วมเวลาที่ขีดตัดสิ้นความอยู่รอดของโลก และขับเคลื่อนพวกตัวละครเอกทั้งหลาย เขาไม่เคยแสดงความรู้สึกอะไรออกมา ทำให้ฮันซูยของเองก็เผลอลืมไปเสียสนิทว่าเขาเองก็เป็นแค่คนธรรมดา

หญิงสาวยื่นปลายนิ้วออกไปดันมุมปากของคิมดกจาให้ชี้ขึ้น พอทำแบบนั้นแล้วใบหน้าของชายหนุ่มก็กลายเป็นยิ้มทั้ง ๆ ที่คิ้วขมวดแน่น ดูประหลาดพิลึก

ฮันซูยของหัวเราะคิกคัก

“ประหลาดชะมัด”

เวลาเดียวกัน ด้านในโดมที่กำลังเกิดคลื่นลูกยักษ์ ในที่สุดการต่อสู้ระหว่างยูจุงฮยอกกับเนอริวานาก็เข้าสู่ช่วงสุดท้ายแล้ว

[ฮา ๆ เหลือเพียงแค่สามคนเท่านั้น ทุกคนสงสัยกันหรือเปล่านั้นใครรอลุ้นกันได้เลย! อีกไม่นานจะประกาศอันดับต่อ!]

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ พยายามควบคุมจิตใจที่เต้นตึกตัก]

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัดเกล้าทองคำ’ กำมือแน่นจนคนที่มือร่วง]

[กลุ่มดาว ‘แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม’ ภูติระชะตัวเองด้วยความ
อยากรู้]

ยูจุงฮยอกแหงดาบลงไปครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่ฟังข้อความของพวก
กลุ่มดาวที่หลังไหลเข้ามา

นี่ก ๆ ๆ ๆ ๆ!

คมดาบกระหน่ำแทงกวนอิมพันมือส่งเสียงซวนซนลุก พร้อมกับที่ได้ยิน
เสียงคล้ายเครื่องจักรพังดังขึ้นจากใต้กล้ำมเนื้อส่วนลึก ยูจุงฮยอกรู้สึกได้ว่า
ร่างกายของเขากำลังจะพังลงไปในชั่ว

ผลข้างเคียงของ [กลายร่างยักษ์] ราคาที่ต้องจ่ายจากการรับเอาผละกำลัง
ที่เขาไม่อาจรับมือได้ไหวมาไว้เป็นของตน ตอนที่เขาได้รับพลังนั้นมาจากยักษ์
บรรพกาล ยักษ์ผู้นั้นเคยเอ่ยเตือนเขาไว้

「จนกว่าค่าสถานะโดยรวมจะถึงเลขสามหลัก จงอย่าได้ใช้ทักษะนี้เป็น
อันขาด」

แต่ยักษ์ผู้นั้นเองตอนที่มอบสกิลนี้ให้ก็คงจะคาดการณเอาไว้อยู่แล้วว่า
คนอย่างยูจุงฮยอกจะต้องไม่ฟังคำเตือนของตนแน่ เส้นทางที่เขาต้องเดินหน้า
ต่อไปคือเส้นทางแห่งอสุรา เขาต้องเดินไปบนเส้นทางที่เป็นไปไม่ได้ บนเส้นทาง
ที่ต่อให้หุ้มเหล็กกำลึง ใช้ทุกวิถีทาง ก็ยังไม่แน่ว่าจะฝ่าฟันไปได้สำเร็จ และสิ่งที่
นำสิ้นหวังที่สุดก็คือ เส้นทางนั้นมันยาวไกลเพียงใดก็ไม่อาจคาดคะเนได้เลย

ยูจุงฮยอกเค้นพลังเวททั้งหมดออกมา ถ่างไปที่ดาบ พลังเวทสีน้ำเงิน
อาบไล้ปลายดาบ ก่อนจะพุ่งเข้าไปใส่เนอร์วานา

「ดาบแยกห้วงภาคีระเบิดทำลายล้าง อย่าได้เก็บซ่อนตัวตน จงสยาย
ปีกออกกว้าง นุกทะเลงเข้าไ้ จงอย่าได้ปล่อยให้สวรรค์อยู่เหนือเจ้า」

นั่นคือคำพูดของอาจารย์ที่สอน [ดาบแยกห้วงภาคี] ให้เขา คำพูดของ
เซียนดาบแยกภา

ในชีนารีโอช่วงครึ่งหลังของรอบที่ 2 เซียนดาบแยกภาต่อสู้กับสมาพันธ์
ผู้หวนคืนเพียงลำพัง โดนพวกมารและอสุราร่วมมือกันจัดการจนตาย ตอนนั้น
ยูจุงฮยอกได้แต่เงยหน้ามองท้องฟ้าครึ้มที่ดาบแยกภาไม่อาจทำลายได้ ในโลก

ใบนี้ยังมีหัวงนาเหกเซ่นวันนั้นอยู่อย่างแน่นอน

“ยูจฮยอกกกก-!”

แต่อย่างน้อยเนอร์วานาก็ไม่ใช่เภาที่วุ่น

ผู้กลับชาติอย่างเนอร์วานาแข็งแกร่งมาก และในอนาคตก็จะแข็งแกร่งยิ่งกว่านี้ แต่ไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนอย่างมารร้าย และไม่ได้แข็งแกร่งอย่างเซียนดาบหรือพลังบริสุทธิ์แห่งปฏิทรรศน์

เพราะฉะนั้นเขาสามารถสังหารมันได้

ยูจฮยอกปลดปล่อยพลังเวทออกมาอีกครั้ง พุ่งทะยานไปประจันหน้ากับเนอร์วานา กวนอิมพินมือของเนอร์วานารับแรงกระแทกจากดาบยักษ์จนแตกละเอียดกลายเป็นเศษผ้าขี้ริ้ว ร่างกายที่โดนพลังเวทโจมตีใส่ถูกฉีกกระชาก นั่นคือขีดจำกัดของการเร่งสปีดอดสกลอย่างเร่งรัดเกินไป

“อ้ากกกก!”

ร่างของเนอร์วานาจมลึกลงไปในพื้นที่ แรงสั่นสะเทือนหนักหน่วงระเบิดออกมาจากด้านใน

ยูจฮยอกมั่นใจว่าตนเป็นฝ่ายชนะ แรงโจมตีนั้นมากพอที่จะปิดฉากถึงแม้เขาจะรู้สึกว่เนอร์วานาอาจมีไม้ตายอะไรเก็บงำเอาไว้ แต่นี่เป็นการต่อสู้ที่ไม่ว่าหมอนั้นจะใช้วิธีการอะไรก็ไม่มีทางพลิกกระดานได้

‘เว้นแต่ว่ามันจะระแวงคิมดกจา แล้วสปีดอดสกลต่อสู้ระยะประชิด’

ยูจฮยอกเค้นพลังเวทที่เหลือเตรียมโจมตีปิดฉากทันทีที่เนอร์วานาโผล่ขึ้นจากหลุม แต่แล้วตอนนั้นเอง เสียงแจ๊ตเทอนก็ดังขึ้นในหัวของเขา

[สกลเฉพาะตัว ‘บาเรียป้องกันจิตระดับสูง Lv.3’ ถึงขีดจำกัดแล้ว]

[สกลเฉพาะตัว ‘วัคซีนความคิด’ ถูกกักร่อน]

...ไม่มีทาง [วัคซีนความคิด] เป็นสกลที่ใช้ต่อกรกับ [ลูกนิรันดร์] และ [แพร่เชื้อความคิด] ของเนอร์วานา แล้วทำไม...

‘หรือว่า’

สมมติฐานที่เลวร้ายที่สุดวบขึ้นมาในหัวสมอง จะว่าไปเนอร์วานาในชีวิตนี้ก็อ่อนแอกว่าเนอร์วานาในชีวิตที่ผ่านมา

ถ้าเนอร์วานาไม่ได้สปีดอดสกลต่อสู้ระยะประชิดล่ะ แม้ว่าจะมีตัวแปร

อย่างคิมดกจาเพิ่มเข้ามา แต่ถ้าตั้งแต่แรกแล้วเป้าหมายของเจ้านั้นคือเรื่องนี้
เรื่องเดียวล่ะ

‘บัดซบ ๆ ทุกข์หนึ่งร้อยแปด’ งั้นหรือ’

[สกลิลเฉพาะตัว บาเรียป้องกันจิตระดับสูง Lv.3’ พังทลาย]

[ทุกข์หนึ่งร้อยแปดเริ่มกัตकिनจิตวิญญาณของคุณ]

ตอนที่คิดว่าช่วยแล้ว ความมีตมิตก็เข้าบดบังทัศนวิสัย ประสาทสัมผัส
ทั้งห้าค่อย ๆ ปลิดปลิว เขาเริ่มจับสังเกตได้ว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไปที่ตอนที่
ความคิดต่าง ๆ นานาระเบิดออกมาอย่างผิดปกติ เนอร์วานาปรากฏกายขึ้นจาก
หลุมและกำลังแย้มยิ้มมาทางเขา

“ยูจุงฮยอก! คนที่เข้าใจเจ้ามีเพียงข้าเท่านั้น!”

เนอร์วานาอดทนมาตลอดก็เพื่อวินาทีนี้ ลูกประคำขนาดใหญ่หนึ่งร้อยแปด
ลูกส่องแสงอยู่ด้านหลัง

“จงมาเป็นหนึ่งเดียวกับข้าเสียเถอะ!”

แสงสว่างวาบขึ้น ยูจุงฮยอกรู้สึกได้ว่าเศษซากความทุกข์ทั้งปวงกำลัง
แทรกซึมเข้ามาในจิตใจ หากเผชิญหน้ากับสกลิลนี้แล้วพ่ายแพ้ละก็ ไม่มีอะไร
รับประกันได้ว่าเขาจะยังย้อนกลับรอบถัดไปได้อีก

‘ไม่สู้ย้อนกลับเสียตอนนี้’

เขาต้องย้อนกลับตอนนี้แล้ว ยูจุงฮยอกรวบรวมแรงเฮือกสุดท้ายบังคับร่าง
ก่อนจะพาด [ดาบสะท้านนภาพิชิตสวรรค์] ไว้ที่ลำคอของตัวเอง

「อย่าเข้าใจผิดว่าการที่นายทอดทิ้งการย้อนกลับครั้งนี้แล้วการย้อนกลับ
รอบถัดไปจะดีกว่าเดิม」

แต่ทำไมกันล่ะ ทำไมเขาถึงได้นึกถึงคำพูดของเจ้านั้นขึ้นมาเสียได้

「เพราะบางทีการย้อนกลับที่นายคิดทอดทิ้งไปนี้อาจจะเป็น ‘การย้อนกลับ
เพียงรอบเดียว’ ที่นายจะสามารถมองเห็นฉากจบของโลกในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง
ก็เป็นได้」

ท่ามกลางความรู้สึกที่จมดิ่ง ยูจุงฮยอกนึกถึงชื่อของใครบางคนขึ้นมา
เป็นครั้งแรก และสายตาของเขาก็เริ่มมีตลงช้า ๆ

- ไร่เวรเอ๊ย น่าจะรีบคิดถึงกันให้ไวกว่านี้นะ

เข้าใจผิดไปเองหรือไงกัน เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้น

- พักเสียหน่อยเถอะ

ทั้ง ๆ ที่ต่อต้านความจริงที่ว่าตนรู้สึกโล่งใจเพราะเสียงนั้น แต่ยูจุงฮยอก ก็ยอมหลับตาลงอย่างผ่อนคลาย

พอลืมตาขึ้นช้า ๆ ผมก็รู้สึกได้ถึงพลังกำลังที่เอ่อล้น

มุมมองสายตาดำต่างไปจากเดิมเล็กน้อย อดรู้สึกดีไม่ได้เมื่อสัมผัสได้ว่า กล้ามเนื้อทั่วร่างตั้งแน่นเหมาะกับการสู้รบ อะดรีนาลินสูบฉีดเต็มอัตรา มันใจ อย่างเต็มเปี่ยมว่าตัวเองสามารถลงมือทำได้ทุกเรื่อง

[มุมมองบุคคลที่หนึ่งของตัวละครเอก ถูกเปิดใช้งาน!]

บ้าไปแล้ว นี่สินะ มุมมองบุคคลที่หนึ่งของตัวละครเอก ‘ของจริง’

นี่คือความรู้สึกที่ยูจุงฮยอกได้สัมผัสอยู่ทุกวัน

แบบนี้จะไม่แข็งแรงแรงได้ยังไงกัน

“...ได้ยังไงกัน [ทุกซ์หนึ่งร้อยแปด] ละ”

มองไปเห็นเนอร์วานากำลังตื่นตระหนกอยู่ไกล ๆ

ผมเหลือบมองไปทางด้านนอกสเตเดียม การที่ผมเข้าถึงร่างยูจุงฮยอก ได้แบบนี้แสดงว่าฮันซวยองจัดการงานได้อย่างราบรื่น ถ้าเป็นไปตามที่คาดการณ์ กันเอาไว้ ผมเหลือเวลาประมาณห้านาทีก่อนที่ร่างของผมจะหมดลมหายใจจริง ๆ

เนอร์วานาถล่มตาวังผมเขม็ง ก่อนจะเปิดใช้งานสกล

[ตัวละคร:เนอร์วานา เมอบีอุส เปิดใช้งานสกล ‘ทุกซ์หนึ่งร้อยแปด Lv.2!']

[ทุกซ์หนึ่งร้อยแปด] เดิมทีเป็นสกลที่ใช้ทรมานจิตใจตัวเองเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในการบรรลุแจ้ง แต่เมื่อเอาสกลนี้มาใช้กับคนอื่น มันจะเข้าไปสร้างความปั่นป่วนอย่างรุนแรงต่อสภาพจิตใจ

โดยเฉพาะเมื่อเอามาใช้กับ ‘ผู้ย้อนกลับ’ อย่างยูจุงฮยอก ผลลัพธ์ที่ได้จะ น่ากลัวยิ่งกว่า [แพร่เชื้อความคิด] หรือ [คุนนิรันดร์] เสียอีก

แน่นอนว่านั่นเป็นแค่เฉพาะกรณีที่ผมเป็น ‘ยูจุงฮยอก’ จริง ๆ เท่านั้น

[กำแพงที่สี่] ลบล้างผลของ ‘ทุกซ์หนึ่งร้อยแปด’ โดยสมบูรณ์!

ขอโทษด้วย แต่ผมไม่ใช่ ‘ยูจุงฮยอก’ ธรรมดา ๆ

“ความรู้สึกนี้มัน...เจ้าเป็นใครกัน”

นึกแล้วเซียว ผู้กลับชาตินี้ไหวพริบจับใจจริง ๆ ผมพุ่งตัวเข้าไปกระแทก
หมัดใส่ปากเนอร์วานา

“อ้ากกกก!”

เนอร์วานาลอยกระเด็นปลิวไปไกลราวกับตุ๊กตาคาระดาศ

ร่างของผู้ย้อนกลับนี้มันดีจริง ๆ ขนาดไม่ได้ใช้ [กลายเป็นมนุษย์อัสนี] ยังเร็ว
และมีพลังทำลายล้างสูงขนาดนี้ กระทั่งเนอร์วานายังไม่สามารถต้านได้ไหวจนลอย
กระเด็นไป ผมไม่ทิ้งโอกาสนั้น พุ่งตัวกระโจนไล่ตามไปโจมตีต่อทันที

ปล้กกกก!

ความรู้สึกนี้ช่างน่าพอใจมาก แต่ดูเหมือนว่าเนอร์วานาจะยังทนไหว หมอนี่
เก่งพอตัว แถมยังคั่นเคยกับความตายและความเจ็บปวดอยู่แล้วนี่ละ ผมกระแทก
หมัดเข้าใส่หน้าของมันเป็นอีกครั้ง

“ทั้ง ๆ ที่เผชิญหน้ากับ ‘ความตาย’ มาแล้วหลายสิบครั้ง แต่กลับไม่เคยได้
รู้จัก ‘ความตาย’ ที่แท้จริง ช่างเป็นเรื่องน่าขันเหลือเกินนะว่ามัย”

ความตายจะนับว่าเป็นความตายก็ต่อเมื่อมันเกิดขึ้นเพียงแค่ครั้งเดียว
เท่านั้น

“คนที่ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับ ‘ปัจจุบัน’ ยิ่งกว่าคนอื่นดันเอาแต่พูดจาโต้แย้งว่า
‘ปัจจุบัน’ อย่างโน้นอย่างนี้ได้อยู่ได้ มีอะไรย้อนแย้งกว่านายอีกมัย”

เพราะไม่มีชีวิตหลังความตาย ‘ปัจจุบัน’ ของมนุษย์จึงกลายเป็นสิ่งล้ำค่า
แต่เนอร์วานานั้นไม่รู้จักอะไรเลย ไม่ว่าจะ เป็น ‘ความตาย’ หรือ ‘ปัจจุบัน’ ก็ตาม

“เจ้าจะรู้อะไรเกี่ยวกับข้า...คือก!”

“ฉันรู้ดีเซียวละ เหตุผลที่นายอยากเป็นหนึ่งในเดียวกับยูจุงฮยอก เหตุผล
ที่นายเผยแพร่ลัทธิแห่งความหลุดพ้น รวมถึงเหตุผลที่นายพยายามจะไปให้ถึง
บางสิ่งโดยการทำเรื่องบ้า ๆ พวกนี้ด้วย”

เพราะรู้ดีผมถึงต้องขัดขวางมันให้ได้ เนอร์วานาก้าวถอยหลัง แต่เพียง
ไม่นานก็กลับมาหนึ่งสงบได้เหมือนเดิม ฝ่ายนั้นกัดฟันแน่น ตะโกนเสียงดัง

“มนุษย์โง่เขลา! ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเจ้าเป็นใคร แต่ทำเรื่องแบบนี้ไปก็ไม่มี
ประโยชน์หรอก ถ้าข้า ยูจุงฮยอกก็ต้องตายอยู่ดี ไม่มีใครสามารถขัดขวาง

ความพินาศจากซินาร์โอได้ โศกนาฏกรรมของโลกจะเกิดขึ้นอีกซ้ำ ๆ ข้าจะกลับชาติมาเกิดใหม่ ส่วนยูจฮยอกก็จะย้อนกลับ! และสุดท้ายพวกเราก็จะได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน!”

ใช่ นั่นคงจะเป็นวิธีการคิดของพวกผู้กลับชาติ แต่ว่า...

“คิดแบบนี้จริงนะเหรอ”

วินาทีนั่นเอง ข้อความก็เด้งขึ้นมาบนจอมอนิเตอร์

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 3 ของโดมกรุงโซลคือ
‘ราชาผู้พิชิต ยูจฮยอก’

ช่างได้จังหวะเหมาะเหม็งจริง ๆ สีหน้าของเนอร์วานาบิดเบี้ยว

“อันดับ 3? ยูจฮยอกนี่นะ”

ผมยิ้มพลางพยักหน้า

“ยูจฮยอกจะไม่มีวันย้อนกลับไปสู่ ‘การย้อนกลับรอบถัดไป’ อย่างแน่นอน”
“ว่าไงนะ”

“ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ยูจฮยอกก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไป คนที่ต้องตายคือ นาย หรือไม่กี่ฉัน”

“อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลย! ข้าคืออวตารที่แข็งแกร่งที่สุด เนอร์วานา เมอบีอุส คนนี้ไม่มีทางพ่ายแพ้ให้กับมนุษย์ชั้นต่ำ...!”

ปัจจุบันอวตารที่แข็งแกร่งเป็นอันดับที่ 2 ในโดมกรุงโซลคือ
‘เจ้าลัทธิแห่งความหลุดพ้น เนอร์วานา เมอบีอุส’

ให้ตายเถอะ ไม่นึกเลยว่าพวกโทแกบีจะประกาศกระทั่งอันดับ 2 ด้วย

ผมเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า โทแกบีพวกนั้นกำลังหัวเราะคิกคักกันอยู่ พวกเขาคงคิดว่าแค่นี้ผลแพ้ชนะก็ถูกตัดสินแล้ว นัยน์ตาของเนอร์วานาสั่นไหวอย่างรุนแรง

“เป็นไปไม่ได้... ไม่มีทาง...”

“เนอร์วานา นายบอกว่าอยากจะใช้ชีวิตอยู่กับ ‘ปัจจุบัน’ ใช่หรือเปล่า”

“หรือว่า...เจ้า...?”

ร่างของเนอร์วานาสั่นตัวมึนงงกับได้พบหัวข้อที่ไม่อาจตีความได้

ผมเปิดปากพูดเสียงเรียบไปทางเนอร์วานา

“ฉันจะช่วยบอกให้นายรู้ว่า ‘ความตาย’ คืออะไร”

